

Minas Tirith

C F G C G C F

Já krás - né měs - to znám, tak krás - né je ja - ko

G A Dmi A Dmi G C F G C

sen. Já žil tam, při - zná - vám, a dnes se vra - cím jen.

G C F G C G C F G A

Já ce - lou ze - mí šel a vi - děl stov - ky měst. Však

Dmi A Dmi G C F G C

ne - jsou nad to mé, k nim ne - jde to - lik cest.

Dvojhlasně se zpívá 2., 5., 7. a 10. sloka.

Já krásné město znám,
tak krásné je jako sen.
Já žil tam, přiznávám,
a dnes se vracím jen.

Já celou zemi šel
a viděl stovky měst.
Však nejsou nad to mé,
k nim nejde tolik cest.

A tisíc věží má,
jež barvy Luny jsou.
A bílé ulice,
jež znají píseň mou.

Já z bílých hradeb tvých
už slyším čísi smích
a cítím vůni růží,
jež rostou v podloubích.

Teď stojím u tvých bran.
Já vracím se rád zpět
a chci zas do všech stran
na tebe chválu pět.

Mezihra

Však mívám někdy sny,
ať jsem či nejsem rád,
že slyším nad tebou
vran hejna krákorat.

A místo zpěvu pláč
a oheň na hradbách
a místo světla tmu —
to vídám někdy v snách.

To bylo, bude snad,
já nepředpovídám.
To město mám tak rád
a nejsem jistě sám.

A jestli v čase mém
se má to všechno stát,
před branou stříbrnou
vždy s mečem budu stát.

Já za to město své
jsem život hotov dát,
jež jen Minas Tirith
se bude věčně zvat.